

MAGNIFICAT

El *Magníficat* és una pregària tradicional a l'Església, que prové de l'Evangelí de Lluc (1; 46-55) i està redactat a base d'un enfilall de textos de l'Antic Testament, especialment el *Càntic d'Anna*, del llibre de Samuel.

El *Catecisme de l'Església Catòlica* (nº 2619) diu que és un «càntic dels 'pobres', l'esperança dels quals és satisfeta pel compliment de les promeses fetes als postres pares». Són els humils, els hereus de la Paraula de Déu. El text té un sentit molt clar de justícia social: són els famolencs els qui Déu sadolla, mentre els poderosos els acomiada sense res. El poder de Déu és per als febles, de generació en generació.

De vegades s'ha volgut presentar com un cant a la senzillesa de la Mare de Déu, però fins i tot en una primera lectura es veu que el seu propòsit va més enllà i que té un clar sentit d'alliberament. Per una banda, com va explicar el Papa Joan Pau II, és una expressió d'entrega a Déu (un *fiat en la fe* com du l'Encíclica *Redemptoris Mater*) en què es dóna un consentiment sense reserva al pla diví. Però el text no parla només d'humiliació sinó (i això és l'important) de la victòria dels oprimits, que és l'acompliment de la promesa.

És un himne de lloança a no a la Verge, sinó a Déu a través de la seva Mare que, a més, és dona, feble i pobra. És per a ells que ha nascut Déu, mentre els rics són «acomiadats amb les mans buides». Martí Luter (*Explicació del Magníficat*, 1521) considerava que tothom hauria de lloar Déu com Maria ho va fer al Magníficat. És a dir, posant-se al costat dels pobres i de la gent senzilla.

Proclama la meva ànima la grandesa del Senyor, / S'alegra
el meu esperit en Déu, el meu Salvador / Perquè ha mirat
la humiliació de la seva esclava. / Des d'ara em felicitaran
totes les generacions / Perquè el Poderós ha fet en mi
grans obres / El seu nom és sant / I la seva misericòrdia
arriba als seus fidels / de generació en generació. / Fa
proeses amb el seu braç: / dispersa els superbs de cor, / fa
caure del tron els poderosos / i enalteix els humils, / els
famolencs els sadolla de béns / i els rics els acomiada amb
les mans buides / Auxilia a Israel, el seu servent, /
Recordant-se'n de la Misericòrdia / - com ho havia promès
als nostres pares - / en favor d' Abraham / i de la seva
descendència per sempre.

El *Catecisme de l'Església Catòlica* (nº 146), diu també que: «Amb raó l'Església venera en Maria la realització més pura de la fe» perquè, com ensenyà Joan Pau I, Maria és «la primera a creure» i el símbol dels «pobres de Jahvé»; la fe de Maria és la dels oprimits, que el Déu del *Magníficat* 'enalteix' i 'sadolla'.

El *Magníficat* ha estat, a més, la base de grans composicions musicals. Obres com *Magníficat en sol menor RV610/611* de Vivaldi, el *Magníficat en re BWV243* de Bach, o els de Domenico Scarlatti, Cimarosa i Felix Mendelssohn són obres centrals de la música clàssica.